

An abstract painting with thick, expressive brushstrokes in deep blue, vibrant red, and bright yellow, set against a dark background. The colors are layered and blended, creating a sense of movement and depth.

Michaela Beránková
**Navzdory
všemu**

Michaela Beránková

Navzdory všemu

<https://litres.ru/74357233>

SelfPub; 2026

Аннотация

Některé příběhy začínají náhodným setkáním. Ten náš začal jinak.

Je to příběh o mně a Davidovi. O dvou lidech, které spojily okolnosti, které jsme si sami nevybrali. O vězení, dopisech, čekání, bolesti, pochybnostech, ale také o naději a citech, které se nedají jednoduše vysvětlit.

Když jsem Davida poznala, netušila jsem, jak složitý příběh se za jeho životem skrývá. Postupně jsem ho poznávala prostřednictvím dopisů a jeho slov.

Tahle kniha není o souzení druhých. Je o mém pohledu, mých pocitech a o tom, co jsem během této cesty poznala.

Je to příběh o člověku za zdmi věznice a ženě, která se rozhodla jeho příběh vyslechnout.

A možná také o tom, že někdy si náš život spojí právě ve chvíli, kdy to čekáme nejméně.

Содержание

Капитол 1	4
Конец ознакомительного фрагмента.	9

Michaela Beránková

Navzdory všemu

Kapitol 1

Někdy do našeho života vstoupí člověk úplně nečekaně. A přesto máme pocit, že tam měl být odjakživa. Přesně tak to mám s Davidem.

Nikdy bych nevěřila, že potkám někoho, kdo se mi dostane tak hluboko do srdce. Naše cesta nebyla jednoduchá. Nebyla jako z romantického filmu, kde je všechno krásné a bez jediného trápení. Byla skutečná. Plná emocí, nejistoty, bolesti, ale také krásných chvil, které si budu pamatovat.

David pro mě není jen člověk, kterého jsem potkala. Je to někdo, protože mi to opravdu začalo záležet. Někdo, na koho myslím, i když se snažím myslet na něco úplně jiného. Někdo, jehož hlas, úsměv a přítomnost dokážou změnit můj den.

Možná jsme každý udělali chyby a možná nás život zavedl na místa, kde jsme nikdy nechtěli být. Ale právě díky tomu si uvědomuji, jak moc pro mě znamená mít vedle sebe člověka, před kterým nemusím nic předstírat.

S Davidem si přeji hlavně jedno – aby mezi námi byla opravdovost. Abychom se mohli smát, povídat si, držet se za ruce

a jednou se ohlédnout zpátky a říct si, že všechno, čím jsme prošli, mělo svůj smysl.

Nevím, co nám život přinese. Ale vím, co cítím dnes.

A dnes vím, že David má v mém srdci místo, které si tam našel sám. A možná právě to je na lásce nejkrásnější – že si nevybíráme, do koho se zamilujeme. Prostě se to stane.

A pak už jen doufám, že ten člověk zůstane. #

Nejdřív jsem možná ani netušila, co se mně začíná měnit.

Byl to jen člověk, se kterým jsem povídala. Jen někdo, kdo se postupně začal objevovat v mých myšlenkách častěji, než jsem se chtěla přiznat.

Pak jsem si ale začala všímat maličkostí.

Čekala jsem na jeho zprávy. Přemýšlela jsem, co asi dělá. Některé věci jsem chtěla říct jako prvnímu. A když se ozval, najednou byl můj den o něco hezčí.

Možná právě takhle začíná něco opravdového. Ne velkým vyznáním, ne okamžikem jako z filmu, ale malými chvílemi, které si člověk začne schovávat v srdci.

David se mi začal dostávat pod kůži.

A čím víc jsem ho poznala, tím víc jsem si oznámila, že za jeho slovy je člověk, kterého nechci jen tak ztratit.

Nevěděla jsem, kam nás naše cesta vede. Netušila jsem, kolik překážek nás ještě čeká. Ale někde hluboko uvnitř jsem začínala něco cítit, co se nedalo jen tak zastavit.

Naděje.

Naději, že možná právě on bude člověkem, se kterým jednou budu vzpomínat na tyhle první chvíle a říkat si:

A teď to všechno začalo.

Když jsem poznala Davida, ještě jsem jeho netušila, jaký příběh se za životem skrývá.

Nevěděla jsem všechno. Neznala jsem jeho minulost, jeho bolest ani to, čím si prošel. A už vůbec jsem netušila, že mezi námi jednou budou stát mříže, zdi a kilometry.

Pak jsem se dozvěděla, že je ve vězení.

Najednou mělo všechno jinou váhu.

Nemohla jsem za ním jen tak přijít, obejmout ho nebo s ním strávit obyčejný den. Zůstaly nám dopisy. Papír, obálka, pár řádků a čekání.

Každý dopis pro mě začal být malým okamžikem, na který jsem se těšil.

Když jsem viděla jeho jméno na obálce, měla jsem pocit, jako by se na chvíli všechny ty zdi mezi námi rozpadly. Otevřela jsem dopis a četla každé slovo pomalu. Některé věty jsem si četla znovu a znovu.

Dopis se stal způsobem, jak být spolu, i když spolu nemůžeme.

Psala jsem mu o svém životě, o svých dnech, o věcech, které mě trápí, ale i o těch malých radostech. A postupně jsem měla

pocit, že mě poznávám jinak než kdokoli před ním.

Možná je zvláštní, že někdy dokáže několik napsaných řádků spojit dva lidi víc než hodiny strávené vedle sebe.

Každý další dopis mi ukazoval kousek Davida, kterého jsem předtím neznala.

A já jsem začínala chápat, že člověka nelze poznat jen podle toho, co se o něm říká.

Chtěla jsem poznat jeho samotného.

Jeho myšlenky. Jeho strachy. Jeho sny. To, jaký opravdu je.

A tak mezi námi začal vznikat náš vlastní svět.

Svět z dopisů, vzpomínek, čekání a slov.

Svět, ve které vzdálenosti nemohla tomu, aby si dva lidé byli blízko.

Kapitola 4 – Za mřížemi a hledání pravdy

Teprve postupně jsem začala poznávat i tu část Davidova života, která byla nejvíc.

David byl ve vězení. Za zdmi, kam za ním nemohl přijít nikdo jen tak. Za dveřmi, které se neotvíraly podle toho, jak moc někomu chybí člověk na druhé straně.

A potom přišlo něco, čemu se mi původně ani nechtělo věřit.

David mi vyprávěl svůj pohled na celý případ a tvrdil, že obvinění ze znásilnění bylo nepravdivé a že za ním stál konflikt s jeho bývalou partnerkou a její touha pomstít se mu.

Nevěděla jsem, co si o tom všem myslet. Nebyla jsem u toho. Neznala jsem všechny okolnosti a nechtěla jsem si hrát na

soudce.

Ale chtěla jsem ho poznat jako člověka.

Čím víc jsme si psali, tím víc jsem si uvědomovala, jak těžké pro něj musím být podle pocitu, že o něm rozhodují věci, které jeho slov nejsou pravdivé.

Nejhorší na tom pro mě nebylo jen to, že je ve vězení.

Bylo to vědomí, že člověk může být zavřený za zdmi a zároveň každý den bojovat ještě s něčím mnohem horším – s pocitem, že mu nikdo nevěří.

Naše dopisy se proto změnily.

Už nebyly jen obyčejným psaním o každodenních věcech. Byly prostorem, kde mohl mluvit. Kde mohl říct, co ho bolí, čeho se bojím a co by jednou chtěl změnit.

A já jsem poslouchala.

Ne proto, že bych znala celou pravdu. Ale proto, že jsem chtěla slyšet jeho příběh přímo od něj.

Možná právě tehdy jsem pochopila, že láska není jen o krásných chvílích.

Někdy znamená zůstat, poslouchat a snažit se pochopit člověka i ve chvíli, kdy je jeho život plný bolesti, otázek a nejistot.

A tak jsem dál psala.

Dopis za dopisem.

A mezi námi rostlo něco, co žádná vězeňská zeď nedokáže úplně zastavit.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.